

Αἰ' ἐκείνους τοὺς Ἀγῶνας,
ποῦ θὰ βγάλουν τοὺς Στρατιοὺς,
κί' ἔλους μας τοὺς ἐλαϊῶνας
δὲν τοὺς βλοῦσκει ἀρκετούς.

Καὶ μὲ τόσοις κεχρησμένοις
ξανατρέχω σὸν ὄρομόν
τὸν Ληῶ Φειδίας νέους
γὰ ρητῶρων προτομάς.

Φ. — Τὸ Στάδιον ἐκεῖνο πρὸς τὸ παρὸν χαίρειω...
μηνύματα μακρόθεν μᾶς ἔρχονται παρήγορα...
τοῦ Μαγεροστραχηλικῶρον νόμομα, Περικίλετο.
ἴμορσις γὰ τὸ προσφῆρης χίλιαι φοραῖς καὶ γρήγορα ;

Τὸν Τόφαλον ἔμνω, τὸν πρότον εἰς τὴν βάρη,
καὶ τὸν Γεωργατῆ, τὸν πρώτον σὸ ἰδιῶρι.
Ψάλλω Γεωργιάδας, Σκαρλίτους, Ὁρφανάδες,
ὅπου τιμῆν προσήφρα σὸ κράτος τῆς σανίδας.
Μὰ καὶ τοὺς Ἀιμιπράντη, ποῦλθαν ἀπ' τὰ Τατάουια
τὸν κότινο γὰ πάρον, ἄσπη γλυκρά μου φροδουλα.

Τῶν ἐλευθέρων ἡ πατρὶς, μὰ κί' ἡ πατρὶς τῶν δούλων
αὐτοὺς τοὺς θεοὺς ἀδελφούς φιλεῖ τῶν Τατασίλων,
καὶ σὸ τὰδέλφρα φίλησε, ποῦ φρέγουν κικηφόρα,
κί' ὁ Βόσπορος τὰ δέχεται στεφανωμένα τῶρα.

Ὁ κότινος των ἀδελφούς θλιμμένους γὰ φτερόση
καὶ δένδρο μυριόκλαδο μὲ τοῦτον γὰ φτερόση,
κί' ἐγὼ σὲ νέους εὔχομαι τῶν ἀδελφῶν θριμύβους
γὰ ψάλλω διθυράμβους.

Χαιρέτησε, βρε Περικίλη, καὶ τοὺς Ἐρασιμόλους,
ὅπου θερμοὺς καὶ πρὸς αὐτοὺς ἀνοίξαμεν τοὺς κόλπους.
Κί' ἐκεῖνοι μᾶς ἠλέκτρισαν μαλ' μὲ τὸν Παχίτιο,
καὶ σένα σ' ἔνθουοῖσασαν πολλὴ, μακαρατίζιο.

Νὰ τὸ λαμπρὸν τὸ Στάδιον, ὅπου μυαλὰ γανόνει...
βραβεῖα διανεμόνται σ' τὴν γῆν τῶν Παρθενόντων,
καὶ τῆς πανηγυρώσεως τὸ Στέμμα στεφανώνει
τοὺς κικηφόρους ἀθλητὰς εἰρημικῶν ἀγῶνων.

Ἴθου κενὸν τὸ Στάδιον χωρὶς βοῆν καὶ κτύπους,
μὰ Δός' ἀόρατος περὶ καὶ διηγεῖται κλέη,
καὶ σ' ἔνα θῶνον μοναχὸς ὁ τυραννος Οἰόλους
ἐκεῖνην τὴν παράστασιν τοῦ θράματός του κλαίει.

Φεύγουν κί' οἱ ἴμοι μας ἴμοι κί' ἡ πλῆθὺς τῶν Ἐθροπαίων,
τῶν εὐσώμων, τῶν ἀλιμίων,
κί' ἔξ αὐτῶν ναεῖς ἀμνήμων
δὲν θὰ γίνη, Περικίλετο, τῶν Ἀθήρηθεν τροπαίων.

Ἀπὸ στίβους μία φήμη μυριόστομος ὄρμη,
καὶ μεγάλοι Βασιλεῖς
ἐπηκόους εὐσταλεῖς
συνεχάρησαν θερμὰ,
ποῦ στεφάνων καὶ βραβεῖων ἤξιῶθησαν ἰδῶ,
ἐνθα γίνεται μεγάλη γὰ τὰς ἀμοιβὰς φειδῶ.

Εἰς τὸ Στάδιον ἐκεῖνο τῶν Ρωμηῶν τῶν ἀγελαίων,
ποῦ παῖδνας ἀηγεῖ,
καὶ λαῶν καὶ βσιλεύων
ἐμαρφόθ' ἡ προσοχή.

Κί' ὁ χορὸς τοῦ Πεσμαζόγλου τί σοῦ λέει, Περικίλετο ;
μὲς σὸ πᾶγκλον Ἀσιαῶν πλοῦτον κί' ὤμορφα μπουκνέτο.
Κί' ἔξ Ἀγύπτου ταλαρῶδες
κί' Ἀθηναῖοι φουκαράδες
ἡμιλλῶντο γὰ τὸ γέρος
τῆς ἱστορικῆς ἐσπέρας.

Κί' ἂν ὁ πάλι Θουκυδίδης ἔγραφε, συμπατριώτα,
γὰ τὸν πόλεμον τὸν τότε
τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων καὶ τῶν Πελοποννησίων,
ἔπρεπε γὰ ζωντανέγη γὰ γὰ περιγράφη μόνον
Ἀθηναίους, Ἀλυπτιοὺς, καὶ χορὸν ἐκ τῶν σπαρίων,
τὸ κορυφωμα τῆς εἰμῆς τῶν ποδαρικῶν Ἀγῶνων.

Ἐκεῖ πέρα, Περικίλη,
ἔβηκα καὶ τὸν Τσανακίη,
καὶ τὸν Ρόστοβις τὸν Μπέη, ποῦ θὰ κάνουν Ἰστυτοῦτα
τῆς Γυμναστικῆς μεγάλα, καὶ θὰ λέμε τέλεια τοῦτα ;

Ζήτω μας λοιπὸν, οὐδρά,
ἐλεεῦ καὶ εὐ γὰ εὐ γὰ,
κί' ἔλα θάλθουν μὰ χαρὰ.

Π. — Ὅλους τῶν ἀδικαίως δειψώσωμεν κοτίνο,
εὐ γὰ εὐ γὰ, βρε πατριώτη,
ἴκισε κί' ἡ Σημυριώτη
σὶτον λὸν-τέννης τῆν Μαρῖνον.

Γ' αὐτὰ λοιπὸν, μουρμούρη,
δέξου θεοὺς τρεῖς σ' τὴ μούρη,
κί' ὄρεβουδρ' σ' τὴν ἄλλην
Ὀλυμπιάδα πάλιν.

Καὶ κερμάσαις ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ναυτικὸς μας ἐριμίον, Κοκτοτανίτου τοῦ Σαράφην,
σοβαρὰ θὰ βγῆ μελέτη, ποῦ σ' αὐτὴν θὰ περιγράφη
τῶν Βυζαντινῶν τὸν Στόλον τὸν Ἀυτοκρατορικόν,
περισπούδαστον βιβλίον, ποῦ τιμὰ τὸ Ναυτικόν.

Εἰς τὸ Ραφεῖον τὸ γνωστὸν τοῦ Παπαϊωάννου,
δικαίως φήμην χαιρότος τεχνίτου Παρισιάνου,
ποῦ τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν περικουσιεῖ παγκάλως,
ἔτω πᾶς λέων τοῦ σερμοῦ μυχός τε καὶ μεγάλος.
Τὰ νέα τὰ κοστούμα του τὸ θέμα τῆς ἡμέρας,
σὸ Στάδιον τῆς ὀρατικῆς τοῦς πρέπει πρώτον γέρας.
Τοῦ Γεωργ' ἔμνηστετε, παιδιὰ, ψαλλίδια καὶ βέλωνα,
ποῦ δίχως συναγωνισμὸν θὰ μένουν σὶτον ἀδῶνα.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἔνα χειμαρῶν φῶδων
σ' τῆς Πηγῆς τῆς Ζωροδόχου μεταφέρθη τὴν ὁδὸν,
ποῦται δράσεις μεγάλης πολιτάρχαος σταθμός,
σ' τὴν οἰκίαν Ἐμπεριόνου, δεκαπέσσερ ἀρετόμος.